

Niemand leeft voor zichzelf....

Huub Oosterhuis

Doordat ze vanmorgen niet naar de laatste yogales kon komen, besloot ik naar haar toe te gaan met een paar plakjes zelfgebakken 'Muditācake' en het boekje 'Het leven is nooit bedoeld een harde dobber te zijn' van Stuart Wilde.

Thuis had ik Google Maps geraadpleegd voor de wandelroute ernaar toe.

Nadat ik er aanvankelijk vrij zeker van was geweest, dat ik in de juiste buurt het huisnummer aan het zoeken was, rees er na verloop van tijd tóch enige twijfel. Uiteindelijk vroeg ik aan iemand of ik me in de juiste straat bevond. Zijn antwoord rechtvaardigde mijn twijfel. Zo kwam het, dat hij me vriendelijk aanbood in zijn ultramoderne Mercedes te stappen. Dan zou hij me er wel even naartoe rijden. Niet dat ik veel van mijn koers was afgeweken, maar vanaf de andere kant van de wijk, kon hij mij bij wijze van spreken voor de deur afzetten. Ik besloot zijn aanbod aan te nemen.

Terwijl ik instapte kon ik het niet laten te zeggen: 'Zo, nou rijd ik eens mee in een échte auto.' 'Ach' repliceerde hij, 'ik heb hem ook maar te leen!' Die woorden benamen me echter niet het vorstelijke genoegen, dat ik in dat korte ogenblik mocht beleven. 'Eigenlijk hebben we alles dat we denken te hebben op deze wereld te leen', vervolgde ik, hetgeen hij op zijn beurt weer grif beaamde. 'Daarom zouden we ons er meer op moeten toeleggen aan elkaar te geven. Hoe meer je geeft, hoe rijker je bent.'

Zo hé, deze uitspraak overtrof 'het vorstelijke gevoel' die 'zijn weelde op wielen' me tot dan toe had gegeven. De manier waarop hij deze – bepaald geen volks- wijsheid formuleerde, kwam heel natuurlijk over. 'Dus', ging hij verder, 'is de boodschap dat we goed voor elkaar moeten zorgen. Daar word je namelijk niks minder van!'

Het enige dat ik uit kon brengen was 'Helemaal mee eens! Wat bijzonder dat u dit zegt, want de laatste tijd houdt deze wijsheid mij ook regelmatig bezig. Die gedachte is zo mooi, dat hij voor mij de negativiteit die in deze roerige tijd op ons afkomt, tempert.' Zijn knik volstond. Daarna was het even stil waardoor onze zielsverwantschap duidelijk voelbaar werd. Wat een geschenk!

'Hier moet het ergens zijn', zei hij en draaide de straat in waar ik moest zijn. Met voldoening namen we afscheid van elkaar, hij vanwege zijn getoonde dienstbaarheid, ik voor de herkenning van zijn gedachtegoed, en wensten elkaar een fijne voortzetting van de dag. Een dag die sowieso al niet meer stuk kon.